

denne Stand, der kunne komme med Krav af lignende Art. Der er en vægtig Grund endnu til at give de omtalte Sygeplejersker en aarlig Understøttelse — og den var man enig om i Lønningsudvalget i Fjor, jeg nævnte den for lidt siden — nemlig den, at hvis de to Sygeplejersker havde ventet lidt med at opsigte deres Stillinger, vilde de have faaet Pension efter den ny Pensionslov. Jeg takker altsaa den højtærede Minister og vil haabe, at hans Overvejelser maa gaa i Retning af, at der ydes de paagældende en aarlig Understøttelse og ikke et Gratiale en Gang for alle.

Alfred Christensen: Der var i den højtærede Ministers Udtalelser vedrørende Andragendet fra den gamle Skrædermester, noget, der syntes mig at kunne give mig en Stribe af Haab, idet den højtærede Minister mente, at der maaske kunde gives en Understøttelse til denne Mand som til andre gamle Mænd, man syntes om. Ikke fordi Manden havde noget Krav derpaa, men fordi man vilde være imødekommende. Jeg griber med Glæde dette Haab og vil altsaa foreløbig ikke opgive Troen paa, at denne gamle Mand kan faa nogen Hjælp af Statskassen.

Det forekommer mig, at det er ret sparsomme Argumenter, der tale imod at give ham den. Manden har tjent i over 40 Aar fast i Militæretaten som Tilskærer paa en saadan Maade, at Ministeren indrømmer, at hvis der den Gang, han tog sin Afsked fra den faste Stilling, altsaa i 1886, havde eksisteret en Pensionslov, vilde han have været pensionsberettiget. Noget lignende blev bemærket af den sidste ærede Taler med Hensyn til Sygeplejerskerne, nemlig, at hvis de vare blevne noget længere i deres Stillinger, vilde de være komne ind under Pensionsloven, og det, siger det ærede Medlem, maa dog være en Anbefaling for dem til nu at komme i Betragtning. Det samme, mener jeg, maa være en Anbefaling for denne Mand til nu at komme i Betragtning til Understøttelse af Statskassen. Han har vitterlig gjort sit Arbejde i over 40 Aar i Statens Tjeneste, men paa det Tidspunkt, da han tog sin Afsked fra den faste Stilling, eksisterede der ikke nogen Pensionslov. En saadan Mand bør Staten tage et vist Hensyn til. Men dernæst kan jeg ikke indrømme, at denne Mand ikke har været i Statens Tjeneste siden 1886. Han har, som det fremgaar af Betænkningen, været ansat som Besigtigelsesmester ved Forplejningskorp-

sets Besigtigelseskommission. Der har han ganske vist sin Udmeldelse fra Magistraten, men jeg maa antage, at det er Forplejningskorpset, der har henvendt sig til Magistraten for at faa udmeldt nogle sagkyndige Mestre til Besigtigelseskommissionen. Det er ikke en Magistratskommission i Magistratens Arbejde, det er en Kommission, der arbejder i Statens Tjeneste, nemlig i Forplejningskorpsets Tjeneste. Jeg synes, at det at unddrage ham Pension under Paaberaabelse af, at hans Germing ikke er sket i Statens Tjeneste, er ikke rigtigt, og det er overhovedet tvivlsomt, hvorvidt man kan forholde denne Mand Pension. Og naar han nu er syg og henved 85 Aar, vil jeg dog atter henstille, at det ærede Udvalg tager denne Sag under Overvejelse saaledes, at der dog er lidt Haab om, at han kan faa noget.

Jeg skal drage en Sammenligning mellem, hvorledes Udvalget bærer sig ad i lignende Tilfælde. Hvor Folk ikke have Krav paa Statskassen se vi dog, at Udvalget imødekommer dem og foreslaar at henvise deres Andragender til Forsvarsministeren. Under Nr. 8 foreligger der saaledes et Andragende fra en Dame, Enkefru Anna Handest af Aarhus, om en aarlig Understøttelse. Denne under jeg hende, maa jeg sige, af mit fulde Hjerte, men naar vi skulde se, hvad der skulde tale for dette Andragende, er det det, at hun i 20 Aar indtil Januar 1906 har forestaaet Madlavningen i Fælleshusholdningen ved 3die Dragonregiment i Aarhus, men da Regimentet efter den Tid ikke har haft Brug for hendes Tjeneste, staar hun, der er 55 Aar og svagelig, nu ret hjælpeløs og har derfor indgivet Andragende til Krigsministeriet om en aarlig Understøttelse. Paa dette Andragende er der indløbet afslaaende Svar, og hun henstiller nu sin Sag til Folketinget. Dette Andragende foreslaar Udvalget at henvise til Forsvarsministeren, en Henstilling, jeg ganske bifalder. Men hvorfor saa være saa ond mod den gamle Skrædermester, som ikke er 55, men omtrent 85 Aar, som ikke har lavet Mad til Dragonerne i Aarhus i 20 Aar, men som har staaet og tilskaaret og besigtiget paa Munderingsdepotet i 62 Aar. Er der nogen, der kan forstaa Sammenhængen og den højere Retfærdighed i disse to Afgørelser? Jeg kan ikke, medmindre det er et Galanteri mod Damerne, som jeg af fuldt Hjerte billiger. Maa jeg atter lægge et Ord ind for den gamle Skrædermester. Tag nu og hjælp ham!